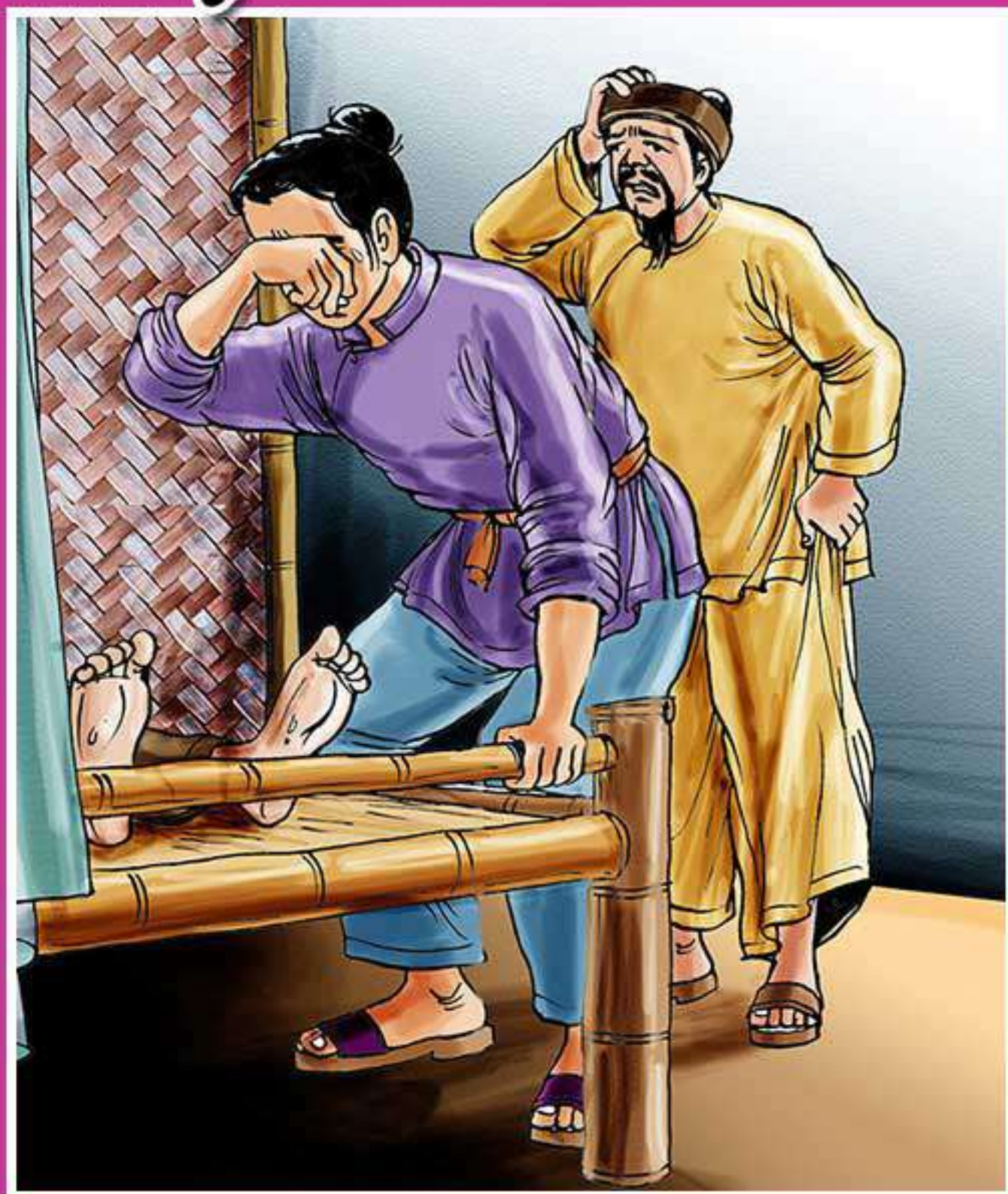

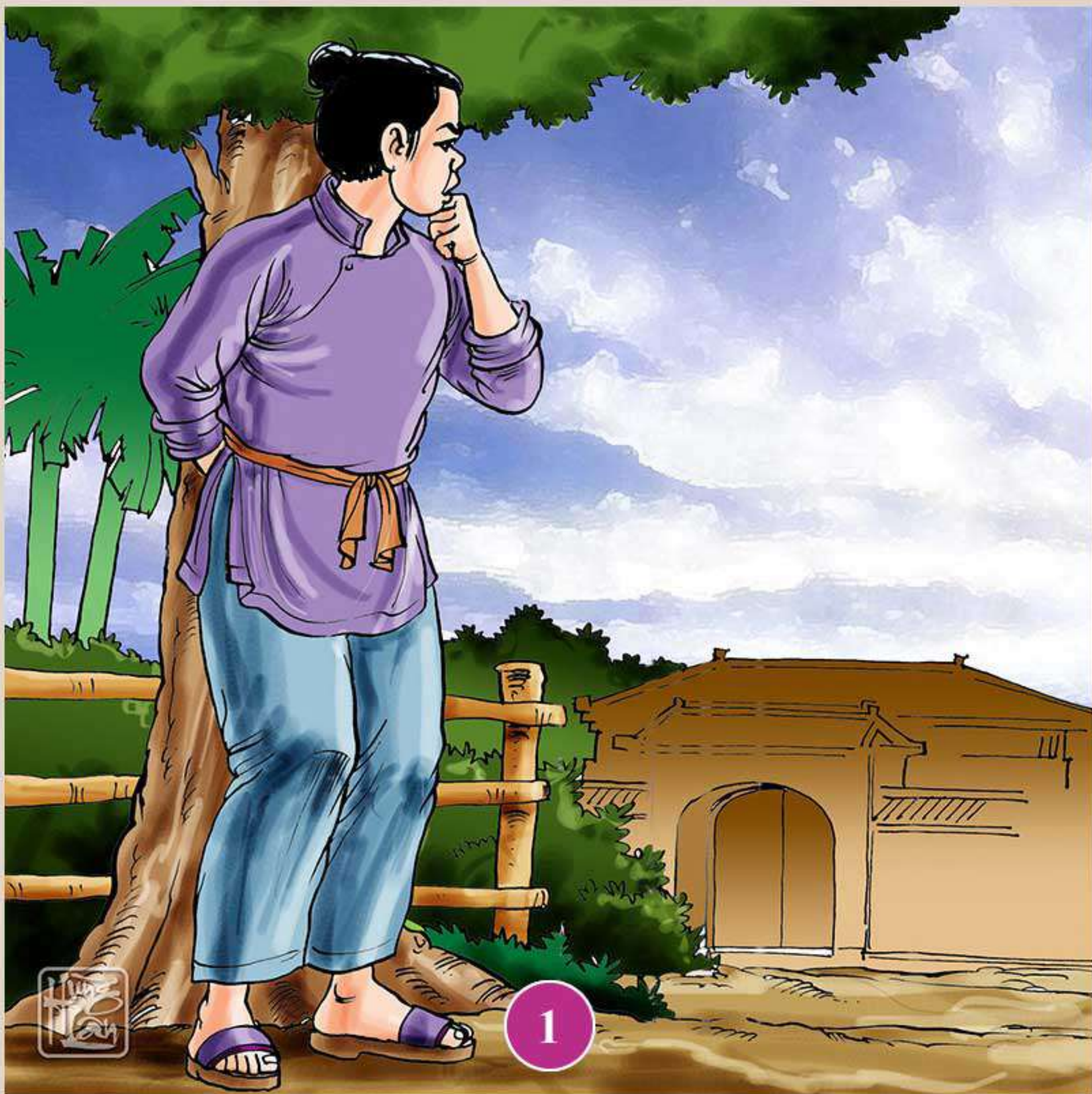

Truyện Cổ Hước Nam

Tên bịp bợm hai vợ

Tranh và lời: HÙNG LÂN

Ngày xưa có một anh chàng trẻ tuổi nghèo kiết xác, chưa có vợ. Cha mẹ chết sớm nên hắn ở một mình.

Hồi cha mẹ còn sống, hắn cũng được ông bà cho ăn học chút ít nên cũng biết võ vẽ năm ba chữ cho có với đời, nhưng từ ngày ông bà chết đi, hắn chỉ biết lang bạt bên Đông bên Tây làm chuyện ruồi bu, nên chẳng có nghề ngỗng gì ra hồn.

Cũng vì sống lang bạt như vậy nên tính tình của hắn nhanh nhậy lắm, không ai bì kịp.

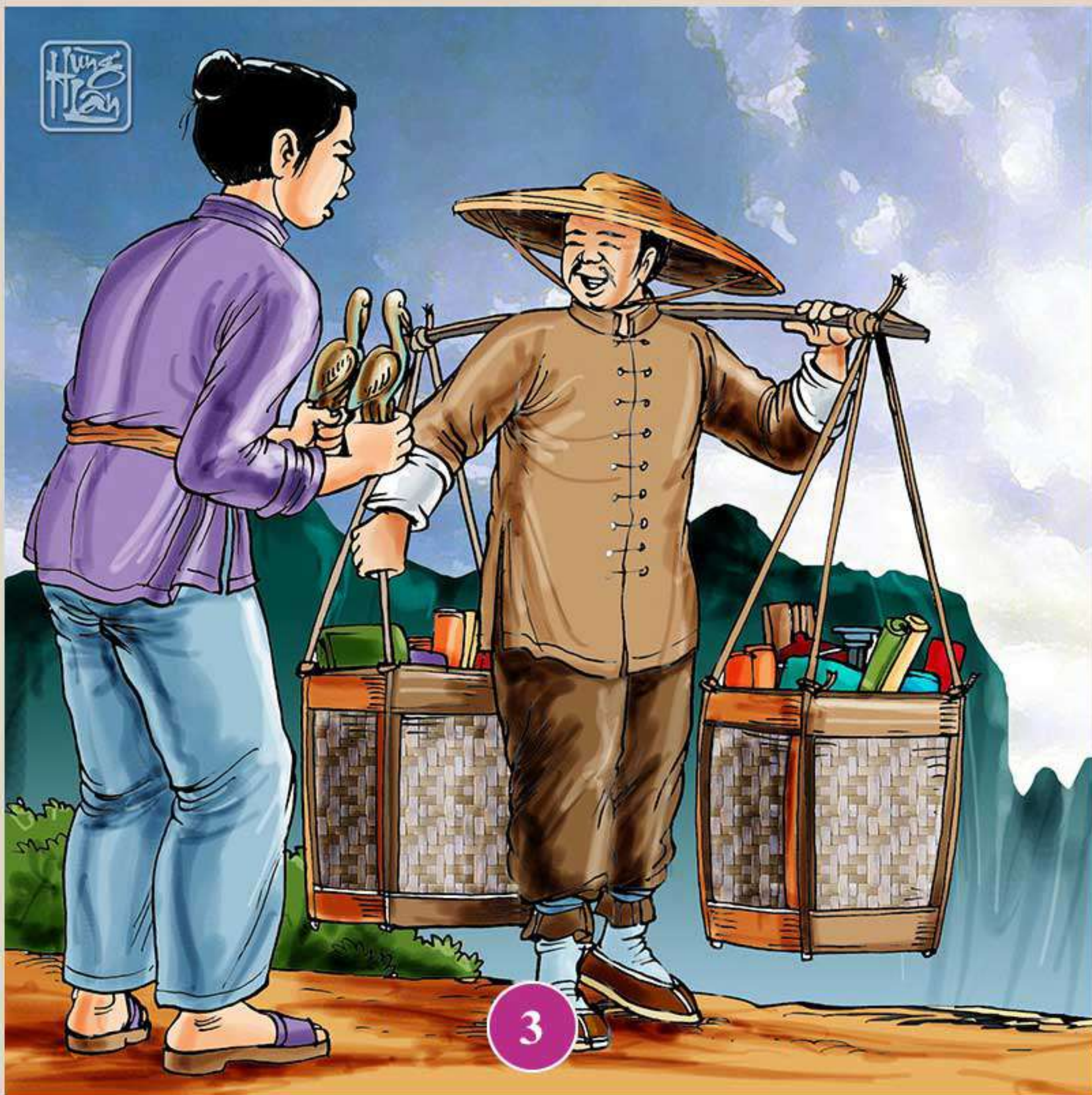

Nhà hần lại ở bên cạnh nhà một phú ông có cô con gái đến tuổi lấy chồng, trông xinh ra phết.

Hần cũng có ý ngắm nghé con gái phú ông, nhưng ngại vì nhà phú ông với nhà hần như trời với vực, đời nào phú ông lại chịu gả con gái rệu của mình cho một kẻ vô công rồi nghề như hần.

Hần thường nghĩ bụng:

"Mình phải lấy được cô ả thì may ra mới gỡ được nạn nghèo, mà muốn thế thì phải dùng mẹo thôi, không có mẹo thì không xong!"

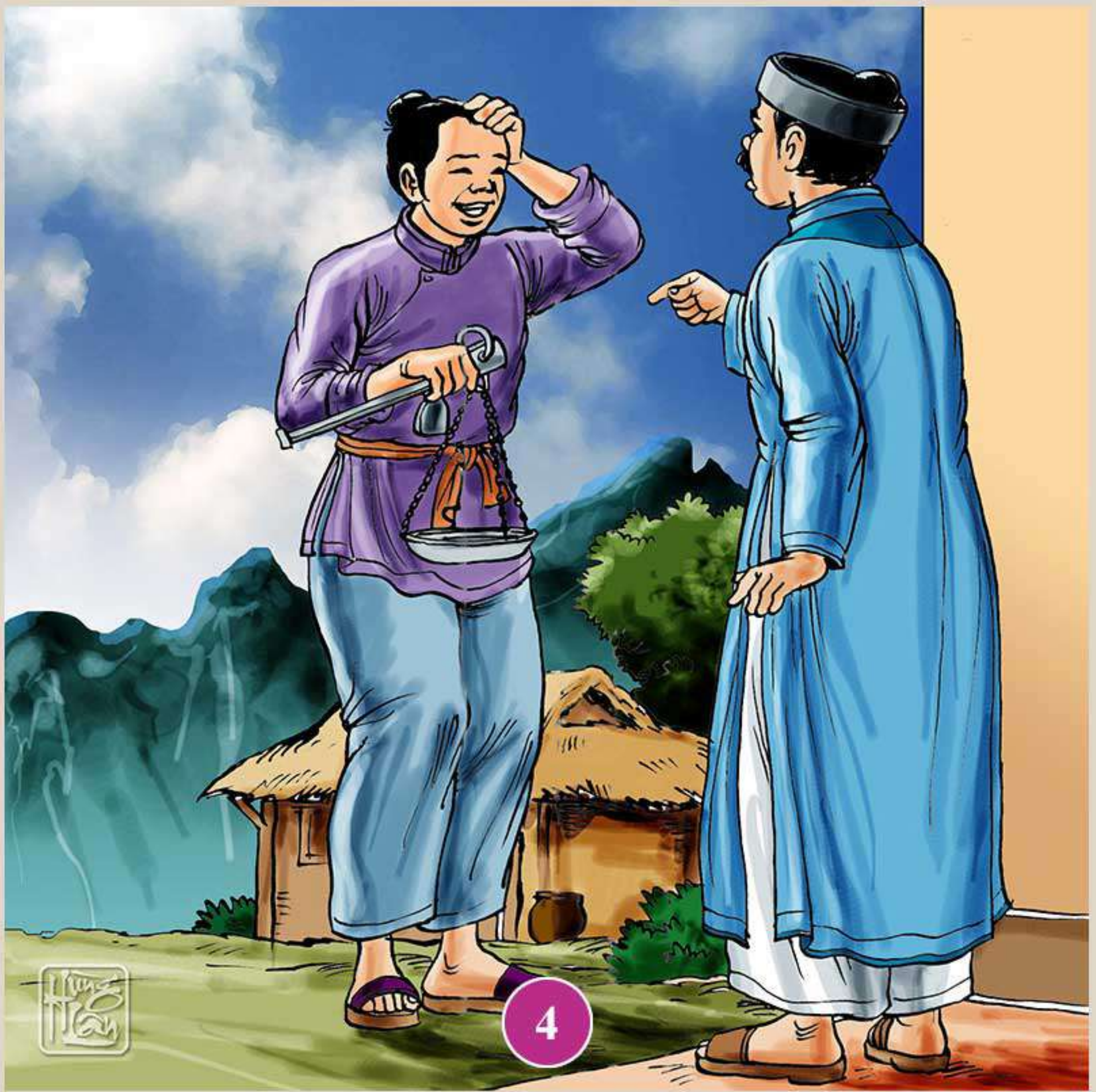

Nghĩ thế, hấn mới quyết chí tìm đủ mọi cách để thế nào cũng lấy nàng cho bằng được.

Một hôm, hấn thấy có người bán hai con sấu bằng sành, một thứ đồ cổ không đáng mấy hột tiền, người ta thường dùng để chưng trên bàn thờ.

Nhìn qua đôi sấu sành, hấn bỗng dưng nghĩ ra được một kế, bèn mua về rồi đào lỗ chôn cả đôi sấu sành ấy xuống đất.

Chôn được ít lâu thì hấn lại moi lên. Rồi đợi ít bữa sau, hấn sang nhà phú ông mượn cái cân.

Phú ông thấy thằng khố rách áo ôm này vô cớ đi mượn cân thì lấy làm lạ hỏi:

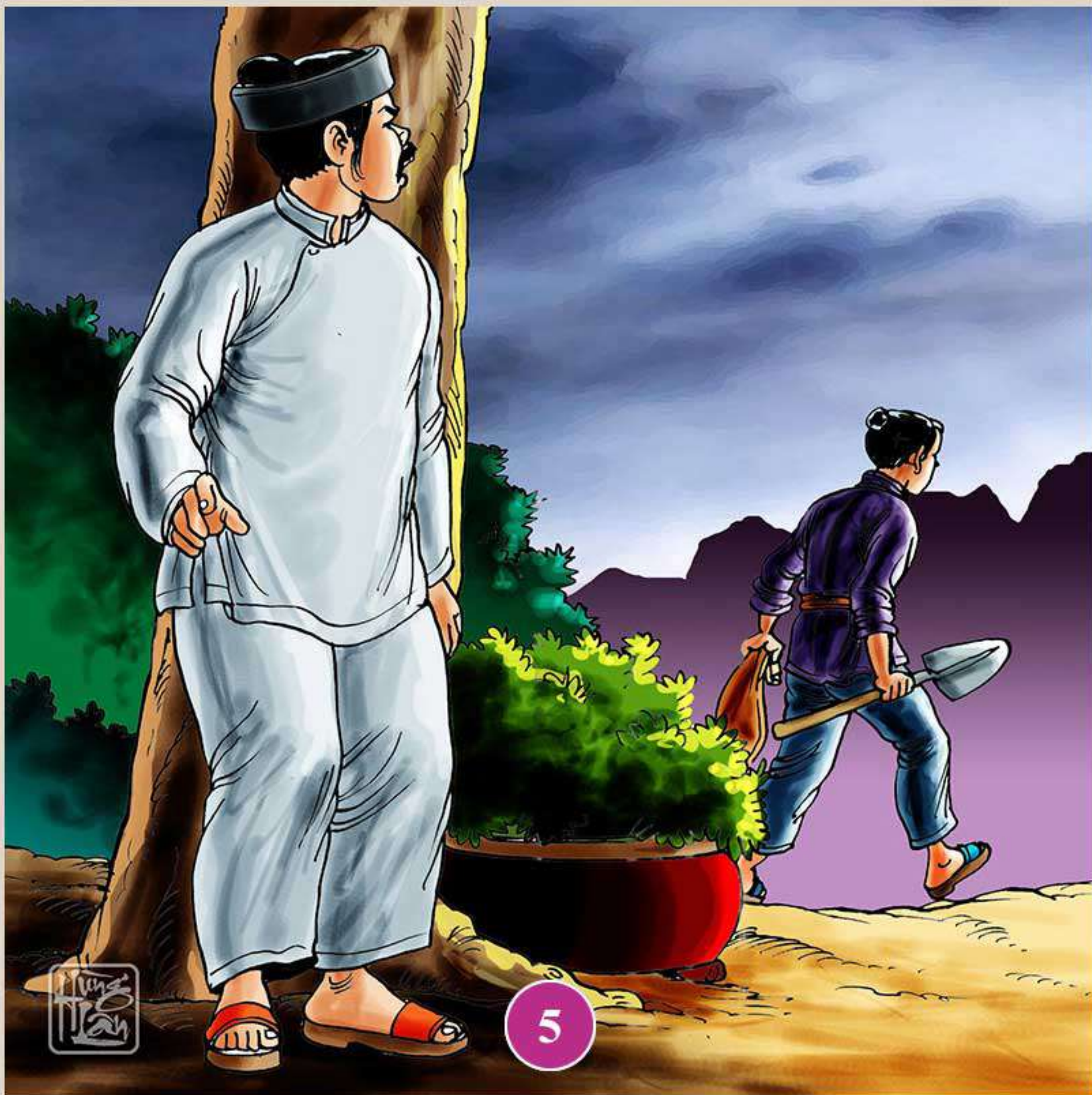
- Mà mày mượn cân về làm gì?

Hắn liền đáp:

- Cháu mượn về để cân ít đồ vật vãnh ấy mà!

Phú ông trong bụng nghi lắm, chẳng hiểu hắn định mưu đồ gì, nhưng cũng cứ lấy cân cho mượn.

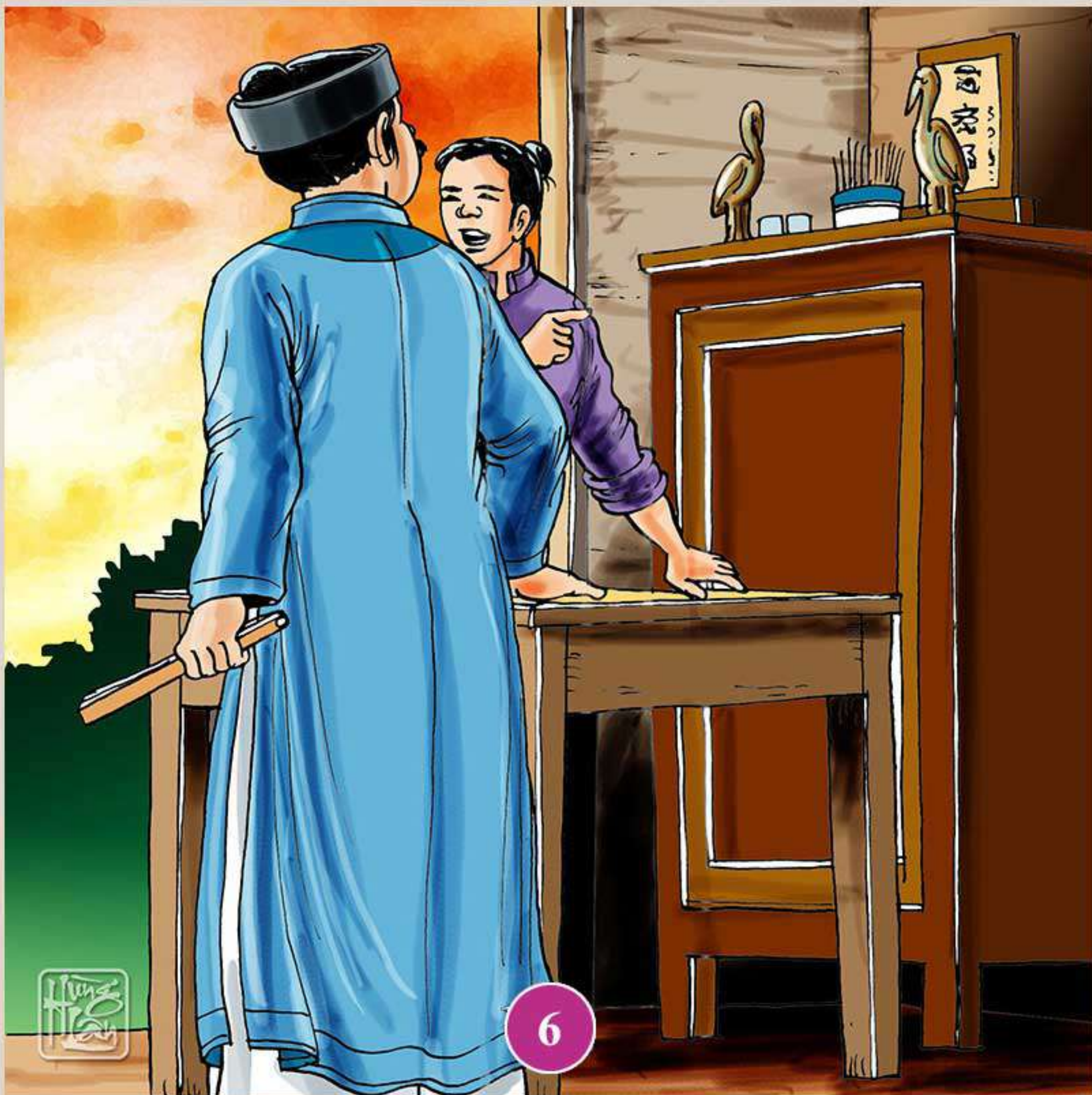
Đến chiều thì hắn mang cân sang trả. Phú ông thấy cân có dính chút ít đất, trong bụng ông lấy làm ngờ vực, nhưng không đoán ra được điều gì.

Sự ngờ vực của phú ông lại tăng lên khi thấy sau đó vài ngày, hấn lại lọt tọt chạy sang mượn cân lần nữa.

Lần này khi hấn trả cân, phú ông thấy cân của mình không những dính đất mà còn dính cả những cái gì như là gỉ đồng vậy. Lần thứ ba cũng lại thế.

Kể từ đó, phú ông để ý rình mò anh hàng xóm của mình thường xuyên hơn, ông thấy hấn cứ đêm đêm lại vác cuốc thuổng đi, sáng tinh sương lại lần mò về...

"Chắc là hấn đào được kho báu hay của cái gì đây!?"

Nghĩ thế, một hôm phú ông giả mượn cơ sang nhà hấn chơi để dò xét xem thế nào.

Khi bước vào nhà hấn, một điều khiến phú ông lấy làm lạ là xưa nay chưa từng thấy hấn chơi đồ cổ bao giờ cả, thế mà nay trên bàn thờ nhà hấn có bày hai con sấu bằng sành còn dính đất chưa chùi sạch.

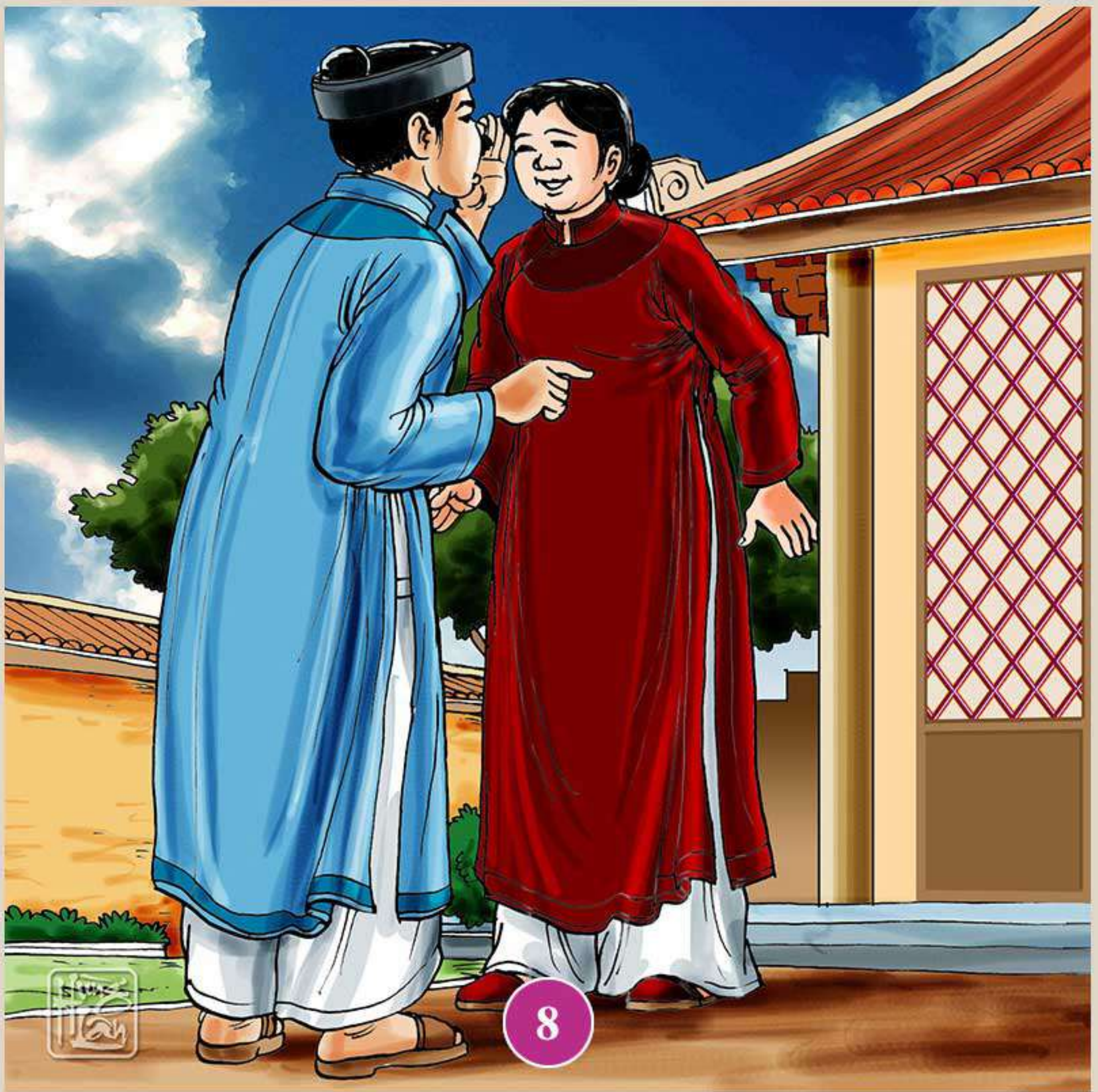
Nghe phú ông hỏi, hấn giả bộ ấp úng để cho phú ông bán tín bán nghi rồi bảo rằng mình mua ở chợ về.

Phú ông nghe vậy liền về bảo vợ:

- Thằng này thật là kín mồm, chắc chắn là hắn đã đào được kho vàng hủ bạc chi đây. Hắn ranh khôn lắm, nhưng coi bộ hắn không thể giấu được mắt chúng ta đâu.

Từ đó, phú ông đâm ra có cảm tình với hắn, ông qua lại nhà hắn thường xuyên hơn và dần dần hai bên đi đến chỗ thân tình. Thấy hắn tuy nghèo nhưng cốt cách cũng ra vẻ con người nho nhã nên ông có ý muốn gả con gái cho hắn.

Ông bèn tìm người mượn mối đánh tiếng ngỏ ý như thế. Nghe qua, anh chàng đồng ý nhưng cho mối biết là nhà mình nghèo quá, không biết lấy gì dẫn cưới được.

Phú ông nghe vậy thì mỉm cười nói với vợ:

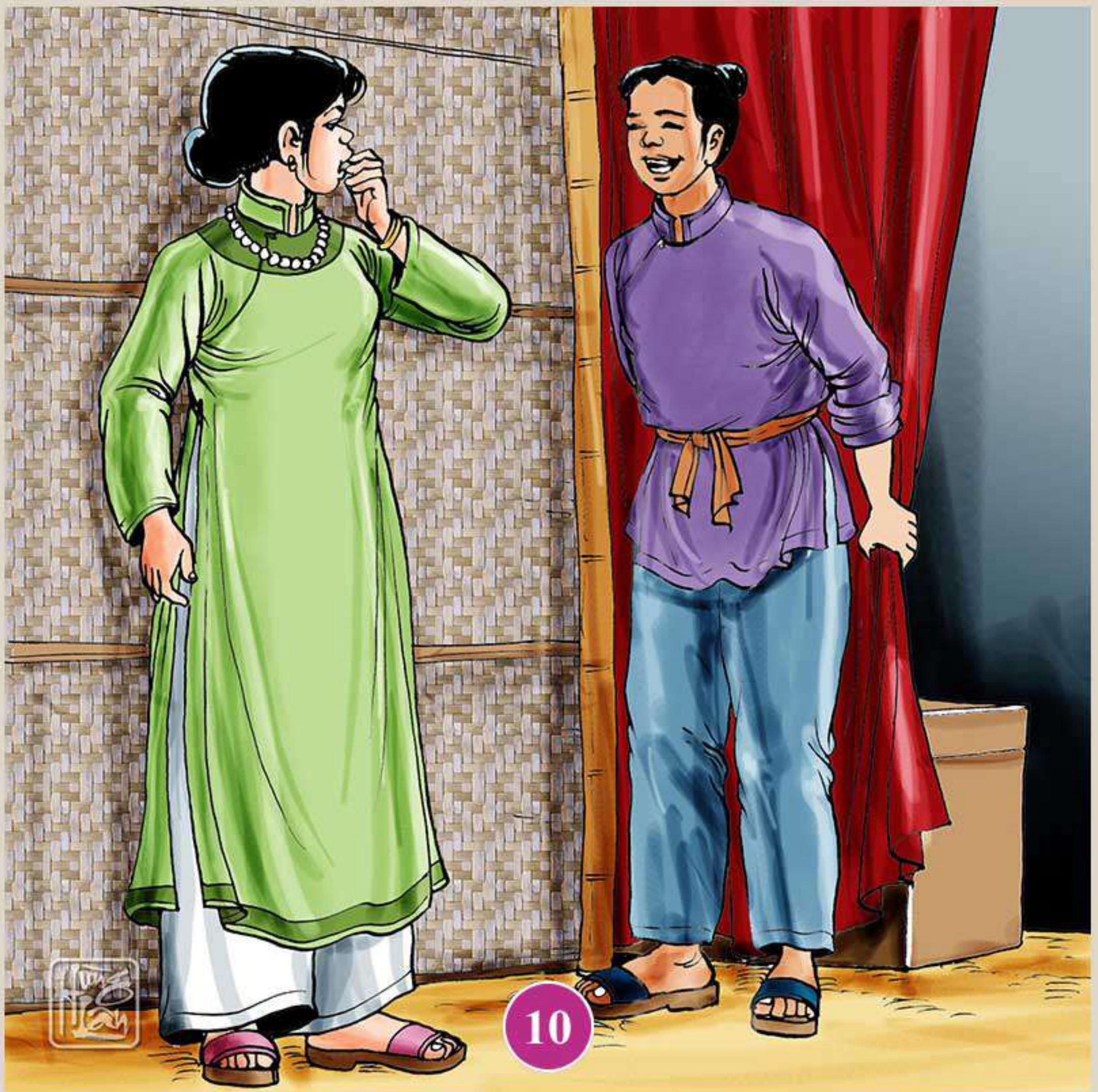
- Anh chàng này tinh khôn ghê nhỉ?! giả vờ giàu của đây, chứ mình biết tổng hán rồi mà.

- Thôi được rồi, khỏi cần dẫn cưới, mọi phí tổn chúng ta cứ bỏ ra lo đi, sau này lấy lại mấy hoi...

Nghe ông bà mỗi bảo rằng bên nhà gái đã cam đoan mọi việc như thế, anh chàng ta mừng hóm vì kế hoạch của mình xem như đã thành công bước đầu.

Và thế là đám cưới diễn ra như đã dự tính, anh chàng ranh mãnh nghèo xơ nghèo xác ngày xưa nay bỗng chốc nghiêm nhiên là con rể của phú ông lắm tiền nhiều của, lại được làm chồng của cô con gái xinh đẹp với một món hồi môn đáng kể nữa, thế thì còn gì bằng?

Hôm cô dâu về nhà chồng, cô gái thấy chồng chỉ khư khư giữ độc có một chiếc hòm gỗ rất nặng, giả vờ hư hư thực thực khiến nàng sinh nghi, nàng đoán chắc là của cải ở đấy rồi, nên im lặng không nói gì hết.

Nhưng rồi ngày một ngày hai, vợ thấy chồng cứ tỉnh bơ như không, chẳng có vẻ gì là giàu có cả thì càng ngờ vực hơn, cố tìm cách mở chiếc rương của chồng ra xem bên trong có những của cải gì mà chồng cứ úp úp mở mở như thế.

Nhân một hôm chồng đi vắng, nàng trộm chìa khóa mở ra xem thì lạ thay, chỉ thấy một hòm toàn là đá cuội, bới lên bới xuống cũng chẳng có lấy một đồng sắt đồng mề nào cho ra hồn. Cô nàng hết sức thất vọng, liền bước ra ngoài, vói tay lấy cặp sấu trên bàn thờ xuống xem có phải bằng vàng bằng bạc gì không thì hỡi ôi, nó cũng chỉ bằng sành sứ như bao đồ vật tầm thường khác, chẳng có chút giá trị gì sất.

Thấy mình đã bị lừa, cô nàng chỉ còn biết ngồi khóc mà thôi, vì đã lỡ lấy hấn làm chồng rồi, nếu nàng cố làm to chuyện biết đâu càng thêm xấu mặt cả gia đình, nhưng sau đó đợi hấn về, cô nàng liền bảo:

- Không ngờ anh đã lừa được gia đình tôi để lấy tôi về làm vợ. Kể ra anh cũng cao mưu đấy! Nhưng nếu anh muốn ăn đời ở kiếp với tôi thì nhất định anh phải làm cho được việc này.

- Hì hì, việc gì mình cứ nói ra đi!

Cô nàng nén giận bảo chồng:

- Sự việc đã vỡ lở rồi, bây giờ anh phải làm cách gì lấy được một cô gái nào đó thật giàu hơn tôi. Được như vậy thì tôi sẽ ăn ở với anh trọn đời, bằng không tôi nhất định không cho nằm cùng giường đâu!

Nghe vợ nói vậy, hấn ta gật đầu ưng thuận rồi bỏ nhà ra đi.

Sau mấy hôm thì anh chàng ta đã đi đến một tỉnh khác. Hỏi han đôi ba nơi và anh chàng xin được làm đầy tớ cho một người phú thương.

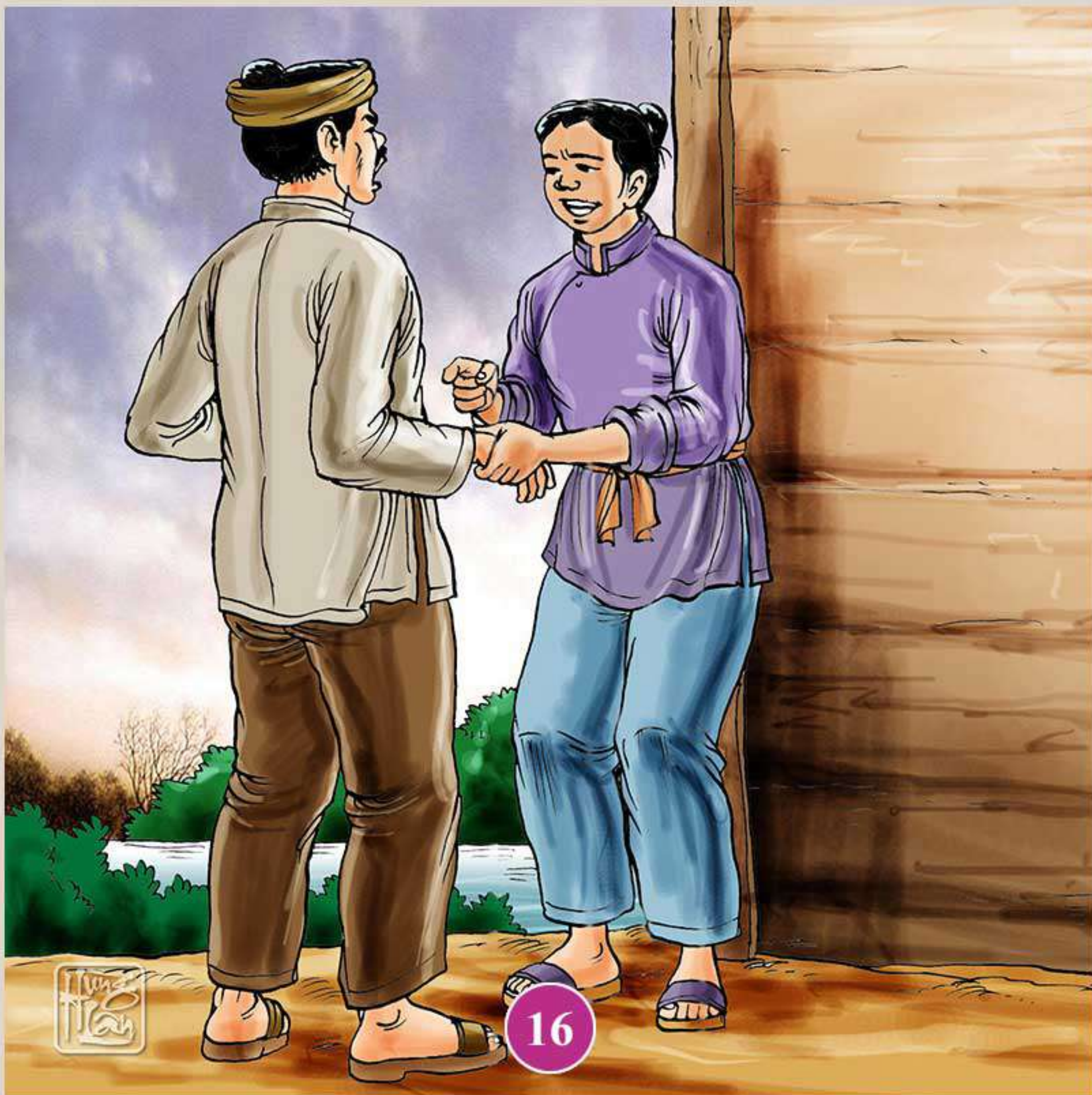
Phú thương này là một tay giàu có nứt đố đổ vách. Cả một dinh cơ vườn tược rất đồ sộ ở bên bờ sông.

Phú thương lại có ba cô con gái chưa chồng, cô nào cô nấy trông rất là đẹp. Anh chàng ta mới đến thấy vậy liền cố gắng làm việc rất đắc lực để lấy lòng chủ, và cũng để rắp tâm thực hiện âm mưu của mình. Chẳng bao lâu sau thì hần được nhà chủ rất tin cậy, hần mừng lắm và cố tìm thời cơ để thực hiện những điều đã hứa với vợ.

Một hôm nọ, vào khoảng chập tối, đang lúc đi dọc bờ sông hóng mát, thì hần bỗng gặp một khối đen lù lù trôi trên sông, nhìn lại thì rõ ràng là một cái thây ma đang trôi dạt vào bến nhà của phú thương.

Ban đầu hần sợ lắm, định la lên gọi mọi người đến xem, nhưng rồi hần bỗng nghĩ ra được một kế nên im bật. Nhìn quanh không thấy ai ngoài mình, hần bèn vớt cái thây ma lên bờ rồi giấu vào một chỗ kín trong vườn.

Ngay sau đó, hắn chạy đi tìm một người quen của mình, bảo y cứ giả vờ xưng là chú ruột của hắn, lâu ngày ghé lên thăm cháu.

Người quen của hắn bảo:

- Nhưng mà bảo tao giả như thế để làm gì chứ?

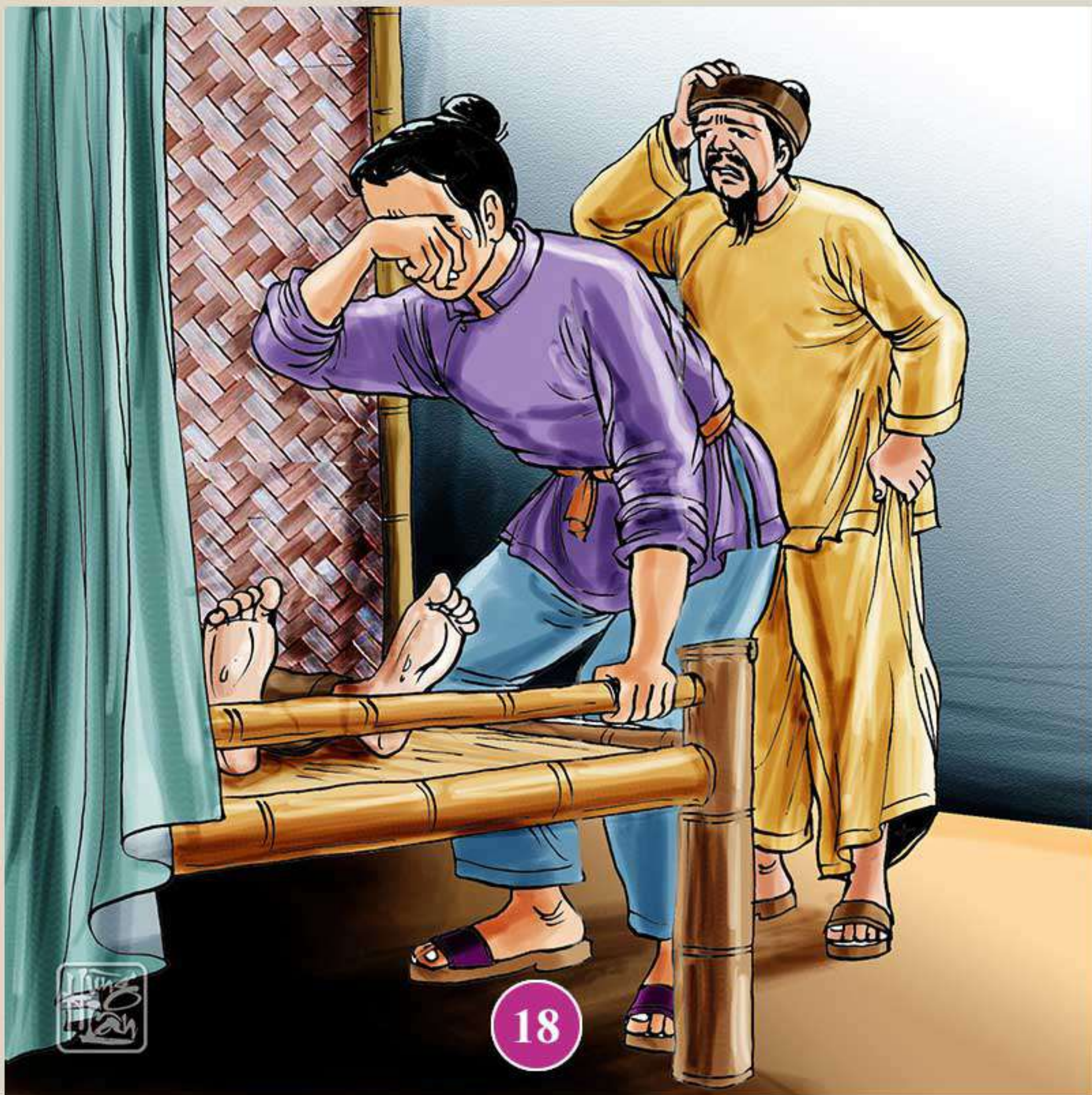
Hắn liền nhanh nhẩu trả lời:

- Thì ông cứ việc đến chơi thăm tôi dăm ba bữa rồi về, đừng hỏi lời thôi làm gì, miễn sao tôi lo việc ăn uống cho ông chu tất là được. Nhà chủ họ quý tôi lắm, lo gì?

Người ấy nghe lời đến chơi. Hấn lên nhà trên, xin phép chủ cho chú mình ở chơi ít ngày. Phú thương nể hấn nên tiếp đãi chú hấn rất tử tế, sai dọn cơm nước ra mời ăn như người thân tình trong nhà vậy.

Đợi đến nửa đêm, hấn bảo ông chú giả của mình thức dậy, lén về nhà, rồi hấn lấy quần áo của ông chú giả mặc vào cái thây ma ở ngoài vườn, sau đó hấn vục cái thây lên giường nằm. Xong việc, hấn làm bộ khóc lóc tri hô âm cả lên.

Người phú thương nghe ồn ào liền thức dậy chạy xuống nhà dưới. Hắn thấy vậy liền vừa rên rĩ khóc vừa nói với chủ:

- Ôi giờ ời, không biết ông cho chú tôi ăn uống những gì mà bây giờ chú tôi nằm chết cứng nơi đây, không dậy được nữa! Ôi, chú ời, chú sống khôn thác thiêng thì...

Phú thương nhìn thấy cái thầy ma thì kinh hoàng, lại nghe hắn ỉ ôi khóc lóc định làm to chuyện thì không còn hồn vía nào nữa.

Ông thầm nghĩ: "Nếu hấn mà làm to chuyện thì chuyến này mình sẽ mọt gông, gia tư điền sản của mình sẽ đội nón ra đi cả thôi. Bọn quan lại chỉ chờ có mấy dịp này để ních cho đầy túi".

Nghĩ vậy, phú thương liền đấu dịu với hấn:

- Khoan đã nào! Sao mà um lên thế? Chuyện đâu còn có đó mà.

- Nhưng ông nhìn cái thầy ma kia xem! Chú ời là chú! Đến thăm cháu làm chi mà lại bỏ mạng thế này...

Phú thương nghe vậy càng hoảng hơn, bèn nói với hấn:

- Mày có im đi ngay không! Thôi được rồi, vào trong buồng với tao rồi tao sẽ bàn chuyện phải trái.

Nói xong, phú thương kéo hấn vào trong buồng để thương lượng. Ông bảo chuyện đã vỡ lở như vậy rồi, hấn muốn bất cứ điều kiện gì thì ông cũng chịu tất, miễn sao nhanh chóng đưa cái xác đem chôn rồi giấu nhem việc này đừng cho một ai biết là được.

Bấy giờ, anh chàng mới nói toạc cái nguyện vọng thầm kín của mình là chỉ muốn lấy một trong ba cô con gái của ông làm vợ thôi, chứ không đòi hỏi gì hơn.

Phú thương thấy mặt mũi anh chàng cũng không đến nỗi hèn kém, lại thấy hấn làm việc đắc lực nên cũng bằng lòng đem cô con gái lớn gả phứt cho hấn để ỉm xong chuyện ấy cho rồi.

Thế là hắn ta lại được vợ mới. Người vợ này của riêng bọn bề, ăn đứt người vợ cũ.

Lấy nhau được ít lâu, hắn bèn đưa người vợ mới về thăm nhà cũ rồi kể lại mọi chuyện cho cô nàng nghe.

Khi hai người đàn bà gặp nhau, họ kể chuyện cho nhau biết vì sao mà lại vướng phải ông chồng tinh ranh này.

Khi nghe cô vợ hai nói hết ngọn nguồn, cô vợ cả con gái phú ông lắc đầu bảo nàng rằng:

- Vậy là dì phải thằng chết trôi, còn tôi phải đôi sấu sành đó!